

Колко бѣ тиха гората,
 Какъ бѣше джбѣтъ замисленъ!
 Нѣкжде кавалъ свирѣше,
 Кукувицата кукаше...
 А какво слънце печеше...
 Подрумичето цѣфтѣше...

XVI.

Оназъ нощъ, когато Обидимъ горѣше

Какъвъ бѣше писъкъ, какъвъ бѣше трѣсъкъ,
 Какъвъ бѣше пламъкъ, какъвъ бѣше димъ
 Оназъ нощъ, когато Обидимъ горѣше
 В'горитѣ вѣковни на дивний Пиринъ!...

Какво бѣше чудно това село диво,
 Какъвъ идиличенъ цѣфтѣше животъ!
 Какви бѣха пѣсни старинни, мъгливи,
 Какъвъ бѣ юначенъ неговий народъ!

Женитѣ — орачи, мжжетѣ — овчари,
 Живѣеха с'радость въвъ своя край ~~край~~ глухъ;
 Имаха си овци, кози и говеда
 И дишаха най-чистъ на свѣта въздухъ.

Затуленъ, забравенъ, далеко в'горитѣ,
 Честитъ бѣ човѣкътъ в'този дивенъ кѣтъ,
 Че нищо не знайше свѣтътъ зарадъ него,
 Че и той не знайше нищо за свѣтътъ.